

821.161.2-312.5
B68

Людмила
Волок

C1211782

Дівчина
без сукні

КСД

Розділ II

...Прокинулася на світанку, щасливо засміялася: вітаю, новий прекрасний день! Все навколо було таким самим, як учора, і одночасно іншим. Уночі йшов сніг. Його випало багато, і він красивим покривалом лежав скрізь — на дахах, на гілках дерев, на тротуарах. Здавалося, він засипав моє минуле, створюючи нове полотно для майбутнього життя. Навіть сонце світило по-особливому, променилося теплим веселим світлом.

День сьогодні особливий, я сьогодні особлива. Я люблю! Швидко зібралася, випила кави, проігнорувавши бабусині лагідні докори: «Куди ж ти знову без сніданку! Он сирнички для тебе готові, зі сметанкою!»

Я згадала, як недавно хотіла силою думки матеріалізувати сирники. Тоді ще не знала, що бажання допомагає здійснювати чарівна сукня. Але... чи потрібна вона мені для того, щоб бути щасливою? Для того, щоб відчувати пристрась і радість? Для дружби і кохання?

Повернулася до своєї кімнати, відчинила шафу. Провела рукою по теплій, оксамитовій тканині сукні. Вона мені дуже подобалася. Але її здатність перетворювати бажання на реальність — ні. Збагнула це з подивом і... полегшенням. Я хочу сама керувати власним життям! Лише я сама повинна вирішувати, яким бажанням здійснюватись, а яким — ні. Що повинно стати реальністю, а що — лишитись тільки в думках.

Мені не потрібні чари. Мені потрібна реальність, справжнє життя. З усіма його складнощами, з перепонами, які чинить доля, із несподіванками — але справжнє.

Із легким жалем зняла сукню з вішалки і ретельно склала у пакет. Вийшов невеличкий пакунок, тож я засунула його у свою сумку, цьомкнула бабусю в щоку і помчала на роботу.

На вулиці я зрозуміла, що сонце світило радісно лише у вікно теплої квартири: надворі стояв міцний мороз — градусів п'ятнадцять, не менше. Це добре, що я одягла теплі чорні брючки і блакитну вовняну водолазку під улюблений темно-сірий жакет — інакше б уже закоцюбла.

Швидко добігла до метро і, поки їхала, вирішила з'ясувати, чи працює «сила сукні», коли вона на мене не вдягнена, а лежить, згорнута, у моїй сумці. Виявилось — ні. Розважаючись дорогою, я зо два десятки разів загадувала прості бажання, на зразок: «Нехай на наступній станції увійде літня тітонька в бузковому пальті і капелюшку». Потім захотіла, щоб із об'ємної сумки пані, яка сиділа навпроти мене й тримала ту сумку на колінах як якусь коштовність, вистрибнув кіт. Зрештою, знічев'я оглядаючи пасажирів метро, я побажала, щоб у вагоні гучно пролунала пісня «Миліша». Але нічого такого не здійснилося.

Потім я із сумом подумала, що могла би використовувати плаття для більш глобальних цілей, наприклад, побажати миру в усьому світі, а не примітивних телефонних дзвінків, «нехай увійде тітка Муся», одкровенень Гришина і kota в сумці випадкової сусідки по вагону метро... Але від спокуси знову заволодіти чарівним одягом втрималася. От років через двісті, коли знайдеться наукове пояснення тому, що зі мною відбувалося, і цією дивною силою люди навчаться керувати... Ось тоді можна буде і миру в усьому світі просити, звичайно. А також заборони на «штани-аладіни» і моментального зникнення

озонової діри. Але мені поки що краще в ці ігри з майбутнього не гратися.

На виході з метро я купила букетик бордових хризантем. Ніколи не любила зрізані квіти — їм місце на клумбі, а не у вазі, де вони за кілька днів зів'януть. А от хризантеми любила. Може, тому, що вони жили у вазах із водою довше за інші квіти. Чи, може, тому, що вони були осінньо-зимовими, з терпким, злегка пряним ароматом. Прості й оптимістичні квіти — це те, що чудово доповнювало мій щасливий стан. До офісу я приїхала рано-рано, було трохи по восьмій. Здивований охоронець змірив мене недовірливим поглядом, наче вперше побачив, і відкрив турнікет.

У приймальні я поставила квіти в маленьку вазочку — у мене є така на робочому місці, спеціально для маленьких букетиків хризантем. Сіла за стіл, помилувалася квітами і насамперед взялася телефонувати попередній власниці сукні — щоб повернути чарівне плаття, а заодно позбутися його дивної сили.

Порившись у стосах розкладених на моєму столі паперів, з полегшенням зітхнула: ура, газета з обведеним Катєю оголошенням про плаття була на місці. Все-таки хороша в мене звичка зберігати всі папери впродовж трьох місяців! І ніякий я не Плюшкін, як каже іноді про мене мама. Адже що три місяці я проводжу ревізію і не потрібне викидаю. Але часто хвалю себе подумки за те, що зберегла потрібні записи.

Ось і зараз, радіючи своїй раціональності, набрала номер елегантною пані. Трубку знову довго не знімали; нарешті, вже знайомий мені голос привітно відповів:

— Алло!

— Добрий день! Це Яна, ви мені плаття подарували два місяці тому. Сподіваюся, пам'ятаєте, — повідомила я.

— Так, Яно, аякже, чудово вас пам'ятаю, ви ще сказали, що руки у вас хороші, — зраділа пані.

— Перепрошую, але я хочу його повернути, — сама не знаю, чому я почала вибачатися.

— Із сукнею щось не так? — здивувалася жінка.

— Думаю, ви й самі знаєте, що саме з нею не так... — мовила я.

Це прозвучало, як претензія, і я поспішила виправити ситуацію:

— Тобто з сукнею все чудово, але ця її чарівна властивість мене трохи... лякає, — щиро зізналася і затнулася: а раптом Ольга не знає про чарівну властивість плаття?

Але мої побоювання виявились марними. Вона все знала.

— О, ти помітила? — чомусь зраділа моя співрозмовниця. — Я ж казала — вбрання чу-дес-не!

— Саме так, — не розділила я її захоплення. — Але ж я не знала, що воно «чудесне» у прямому значенні цього слова! Адже у цій «чудесності» криється велика небезпека!

— Ти говориш так, ніби тобі сто років. — Голос Ольги лунав дзвінко і весело, наче їй було років тридцять, а не втричі більше. — Яно, невже у тебе жодних бажань не виникало? І плаття тебе жодного разу не виручало?

— Ох, не розумію, про які бажання ви говорите... Їх же неможливо контролювати, — почала я терпляче пояснювати.

— Почекай, не торохти... Ти ж пам'ятаєш, я ще перепитувала у тебе: руки хороші? Хороші руки — це означає, що людина взагалі хороша. І поганих бажань у неї бути не може! — переконано промовила вона.

Я подумала, що з віком люди стають не тільки більш сентиментальними, але ще й ідеалістами. Насправді

безліч поганих речей у світі відбувається з волі людей, у яких «хороші руки». Але в мої наміри зовсім не входила суперечка з власницею сукні про несправедливість світового устрою. Промовчала також про те, як «дівчина з хорошими руками», тобто я, побажала скалічити ногу дружині свого коханого. Невже це зробило мене одразу поганою? Чи правда, що «хороші» люди ніколи не мають поганих думок?

Я втомлено зітхнула, Мені просто хотілося позбутися мани — от і все.

— Хочу його вам повернути, — вперто повторила я.

— Не квапся, Яно. Нехай трохи побуде в тебе. Можливо, ще стане в пригоді, — сказала Ольга на прощання і відключилася.

Усі наступні спроби передзвонити дивовижній пані не мали успіху, і я взялася до роботи: упродовж вчорашнього суєтного дня накопичилися справи, яким потрібно було дати лад.

* * *

Я саме закінчувала сортувати пошту, як двері приймальні відчинилися і серце моє застугоніло підстрибом. Але це був не Женя: у дверях маячила солідна фігура Костянтина Гришина.

— Здрастуй, Яно, — як зазвичай, ледь насмішкувато привітався він.

— Здрастуйте, — намагаючись зберігати спокій, відповіла я.

Чоловік помовчав, роздивляючись речі на моєму столі. Поки я роздумувала, чи варто вже починати панікувати, чи поки зарано, він знову заговорив:

— Я вчора багато зайвого сказав...

Я мовчала, напружено чекаючи продовження.

— Ти ж нікому не встигла передати почуте?

— Що ви маєте на увазі? — спитала, роблячи вигляд, ніби нічого не пам'ятаю. — Невже ми з вами розмовляли?

— Гарна спроба, — повільно промовив Гришин. Взяв олівець із канцелярського набору на моєму столі і почав нервово перебирати його пальцями. — Але, думаю, ти чудово все пам'ятаєш.

Я зітхнула. Ех, краще б нічого не пам'ятала!

— Ні. Не встигла нікому розказати, — чесно зізналася.

— А хотілося? — криво посміхнувшись, спитав Костянтин. Він не дивився на мене, а щось виглядав у вікні. Не знаю, що він хотів там побачити, та мені було байдуже.

— Так. Хотілося, — сказала правду.

— Ну що ж. Хочеться — перехочеться, як кажуть у народі. Сподіваюся, ти мовчатимеш і надалі. Бо все, що я розказав, — неправда. Та й взагалі тебе не стосується. Нічого лізти у чужі справи. Зрозуміла?

Я мовчала, не відводячи погляду від Гришина. Яка ж він все-таки сволота. Пожалкувала, що нічого не розповіла учора Євгенові. Треба буде одразу, як він прийде до офісу, виправити помилку.

Раптом Гришина наче підмінили: він повеселішав і різко змінив тему.

— Мені тут запропонували одну місцинку для корпоративу до наступного свята. Восьме березня вже не модне, ну й нехай — влаштуємо свято весни. Весну ніхто не відмінить!

Я продовжувала мовчати, намагаючись збагнути, до чого він веде.

— Словом, є гарненька локація за містом, — продовжував Гришин, ніби між іншим. — Але потрібен жіночий погляд, щоб оцінити. Ти зараз дуже зайнята?

— Зайнята, — якомога твердіше сказала я. Сподіваюся, мій голос не сильно при цьому тремтів.

Що може бути гірше, ніж відсутність «правильної» сукні для важливої події?

Яні пощастило: напередодні Нового року їй подарували справжнє вбрання мрії! Але подальші події, що тісно переплелись із туманною історією двадцятирічної давнини, дивним чином виявилися пов'язаними із цим подарунком.

Однак чи допоможе Яні незвичайна сукня врятувати її кохання?

bookclub.ua

ISBN 978-617-15-0386-1

9 786171 503861